

לא יחסרו כל טוב

"דורשי ד' לא יחסרו כל טוב" – לא כתוב בפסוק, "דורשי ד' יהיה להם כל טוב" אלא "לא יחסרו כל טוב", משום שדורשי ד' אינם חסרים כלל את אותו הטוב שהעולם כולו מתאוה להשיגו. ממש כאותו האיש שמודה לד' מאוד שאין הוא נצרך ליטול תרופות יקרות הקיימות בבית המרקחת, אף על פי שהן בעלות הון רב.

עבודתו של כל יהודי היא להסתפק במועט, להתבונן באושר הטמון בחיי צניעות ומנגד להתבונן כמה רעה גורת הרדיפה אחרי המותרות.

(הרב פריימן / שערי דרך בראשית-שמות)

סיפר הרב נחום אריאלי שליט"א על אימו הצדקנית ע"ה:

אמי בזה בגלוי וללא רתיעה להבלי העולם הזה. דברים שלא היו בהם משום תורה ויראת שמים, היו פחותי ערך בעיניה. הייתה בדבריה קביעת עובדה המובנת מאליה: מי אינו רואה את החולף שבתענוגות העולם הזה, ואת השבע רוגז שבו?

ערך אחד בלבד היה קיים בשביל אמי, והוא **הערך העליון של התורה.** יפה הייתה בשבילה שעה אחת של לימוד תורה הנשמע בבית בניגון רווח כיסופין, יותר מכל שררה שבעולם...

(הרב נחום אריאלי על אמו, אשת הגאון רבי יצחק אריאלי)

לקדש את החומריות

השולחן ולחם הפנים באים ללמדנו לקח רב. בעצם, מה מקום יש ללחם בבית המקדש?

דבר זה בא להוכיח לנו **עד כמה צריכה הקדושה לחדור לתוך החיים החומריים.** החומר חייב להיות לגבינו רק **אמצעי** בשביל התכלית הרוחנית. על ידי לחם הפנים בא לידי ביטוי בולט המיזוג בין הרוח והחומר.

וכך כל כלי קודש במשכן ובמקדש, בא ללמד ולחנך את העם היהודי, להיות ממלכת כהנים וגוי קדוש, בהתאם ליעודו הנשגב והעליון.

(שרה שניר / אם בישראל)

"הבל הבלים אמר קהלת"

לכאורה, יש להבין איך ההין שלמה המלך לומר על בריאתו של הקב"ה "הבל הבלים", והרי הקב"ה בעצמו העיד "והנה טוב מאוד!"

ומסבירים, שהכל תלוי: אם האדם מחפש הנאות, באמת "הכל הבל", אבל **אם כל ההנאות הן בשביל לעבוד אותו יתברך, אזי "והנה טוב מאוד"...**

(הרב דוב יפה / דברי מוסר - אלול)

בימינו קיימת לעיתים גם בבתי אברכים בני תורה הנטייה להתקדם ברמת החיים ולהשקיע זמן, מומן ומחשבה בטיפוח הדירה, בנסיעות ובילוויים מחוץ לבית.

חייבים אנו לזכור, כי בית של תורה הוא בית של צניעות והסתפקות במועט, דירה צנועה ופשוטה ומלבושים צנועים ופשוטים.

בית ששמים בו את עיקר הדגש על עלייה ברמת החיים החיצונית, ושאיפת החיים היא להתקדם במותרות ובתענוגי החיים החומריים, אינו יכול להיות בית של רוממות ועלייה בתורה ובריאת שמים.

(דברי הרב דוד כהן שליט"א)

להשקיע במקום הנכון

ניגש סוחר בנדל"ן אל אחד מבאי היריד בלייפציג והציע לו לרכוש שם באזור קרקע משובחת שתפיק רווחים מצוינים.

ענהו הלה: ייתכן שאתה צודק, ואכן זו השקעה יפה, אולם אני איני גר כאן דרך קבע. באתי לכאן רק לצורך עסקי ביריד, ואינני משקיע בשום אופן במה שלא אוכל לקחת עימי הביתה!

(מתוך הספר "עשרה ניסיונות")

כאשר חלפה פעם המורה מרים שוב ע"ה ליד שכונת פאר מושקעת ומטופחת באופן מרשים במיוחד, אמרה: נראה שגרים כאן אנשים שבטוחים שיחיו ארבע מאות שנה..."

(פתחה בחכמה / מפניני חכמתה של המורה מרים שוב ע"ה)

צניעות רבה ניכרה בכל אורחות הבית של הרבנית פינקוס ע"ה. צניעות זו גרמה לה שלא לחפוץ ולבקש לשפר את תנאי חייה הגשמיים.

כאשר נשאלה פעם כיצד יכולה היא להסתדר עם האורח הפשוט שבו היא מנהלת את חייה, וכגון הדירה השכורה הצנועה בה התגוררה עם בעלה עד יומה האחרון - ביטלה את הדבר בחיך ואמר: "נו... הדירה האמיתית שלי היא לא כאן... **הדירה שלי היא למעלה, בשמים, ושם מקווה אני כי מצפה לי דירה ראויה לשמה!"**

(נפש חיה / מתוך פרקי הביוגרפיה על הרבנית פינקוס ע"ה)

כאשר מדברים על צניעות, מתייחסים מיידיית לצורת הביגוד, אך האמת היא שצניעות היא מידה אצילית פנימית, שהלבוש החיצוני אינו אלא אחד מהסימפטומים שלה.

הרבנית תמר שטיינמן ע"ה הייתה צנועה בפנימיותה ובכל הווייתה. די היה להביט על חדרה כדי להבין זאת. מיטת ברזל של הסוכנות; ארון עץ; כסא מרובע המשמש כשולחן... וברוך השם, הכל מספיק וטוב ולא חסר דבר!

וכך שחה פעם: פעם דיברתי איתו (עם בעלה ראש הישיבה שליט"א) בקשר לשיפוץ דבר מה במטבח. (וכל מי שראה פעם את מטבחיה המצומצם יכול לתאר לעצמו שלא היה בכוונתה לרכוש "קולט אדים"...)

ונענית: **"כל דבר שנעשה כאן בעולם הזה - יורידו לנו שם בעולם הבא"...**

(ח' ארבל, "צדקנית כתמר תפוח")

"מצרף לכסף וכור לזהב, ואיש לפי מהללו" - כאשר הצצים למדוד מעלתו של אדם, מודדים את מהללו: את מי הוא מהלל, וכיצד הוא מהלל.

יש אדם המהלל את תענוגי העולם הזה - זו עדות שהוא מגושם. **יש אדם שמהלל את ד' ואת התורה - עדות לרוחניותו.**

(הרב ברוך מידן / ברכת מאיר, שיחות מוסר)

אמה של מלכות

הגות ומחשבה לנשות ישראל

- חיי שלווה
- ושמחה-